

Arrest

nr. 179 412 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Khanjar (district Hesarak, provincie Nangarhar). U bent een Pashtoen van etnische origine. Op 31 juli 2016 wordt u achttien jaar oud. U ging nooit naar school en bent bijgevolg ongeletterd gebleven.

Uw vader was een landbouwer. Behalve wat cricket spelen met uw vrienden deed u verder helemaal niets. Toen uw vader op een dag niet van het veld naar huis kwam, zei uw moeder dat u hem moest halen. U keerde samen met uw vader naar huis terug toen jullie een dertigtal mensen van de Taliban opmerkten. Zij hielden zich op nabij een post van de arbaki en leken van plan die aan te vallen. Die nacht was er een luchtaanval, waarbij bijna alle Taliban om het leven kwamen. Enkele overlevende Taliban wisten dat u en uw vader hen hadden gezien nabij de controlepost. De Taliban kwamen naar

jullie woonst en wilden dat uw vader met hen meekwam. Hij zou met hun leider moeten praten. Echter, omdat uw vader in de ogen van de Taliban een spion was, hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam werd door de ouderen van het dorp naar huis gebracht. Uw moeder vreesde dat u het volgende slachtoffer van de Taliban zou worden en wou dat u Afghanistan verliet. Uw schoonbroer, eveneens woonachtig in Khanjar, regelde uw vertrek. U meent dat dit ongeveer een jaar geleden is.

Met een smokkelaar reisde u naar Pakistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 28 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviséerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u, die geen documenten neerlegt die uw identiteit of herkomst zouden kunnen staven, het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Afghanistan gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bijzonder vage verklaringen over het leven in het dorp waar u tot uw zestiende levensjaar zou hebben gewoond. Zo is het bijzonder ongeloofwaardig dat iemand zoals u, de enige zoon van een landbouwer, geen noemenswaardige activiteit zou hebben gehad. U verklaart dat u voornamelijk cricket speelde (CGVS, p.10). Gevraagd naar wat u verder in het dagelijks leven deed, antwoordt u dat u niets anders deed en gewoon de tijd passeerde (CGVS, p.17). Dit is allemaal weinig aannemelijk. Elders verklaart u dan weer dat u uw vader hielp bij het oogsten. Dat u de zoon van een landbouwer bent, blijkt evenwel ook weinig geloofwaardig. U weet bijvoorbeeld niet hoeveel jerib grond uw familie bezit. Wat meer is, u heeft blijkbaar nog nooit van deze in Afghanistan gebruikelijke oppervlaktemaat gehoord (CGVS, p.11). U verklaart verder dat uw vader graan oogstte maar weet niet in welk seizoen, laat staan in welke maand er werd geoogst (CGVS, p.11). Of er één of twee graanoogsten per jaar waren, is een eenvoudige vraag die u ook al niet kan beantwoorden (CGVS, p.12). U beweert dat uw vader wat maïs teelde maar daarover zegt u ook niets te weten (CGVS, p.11, 12). Mocht u werkelijk een boerenzoon zijn uit een ruraal dorp als Khanjar, dan zou u op dit soort vragen ongetwijfeld een duidelijker antwoord kunnen formuleren.

Verder blijkt u de Afghaanse kalender niet machtig. Nochtans is die kalender van groot belang in de landbouw. U heeft geen idee welk jaar het volgens de Afghaanse jaartelling is, kent slechts de eerste zes maanden van het kalenderjaar en voegt er zelf aan toe dat u die namen hier geleerd heeft (CGVS, p.9). Op de vraag of de mensen van Khanjar de Afghaanse kalender dan niet hanteren, antwoordt u dat u zoiets niet weet (CGVS, p.9). Dat u, een landbouwerszoon die zijn vader soms hielp bij het oogsten, haast geen enkele kennis heeft over de maanden, de seizoenen en de periodes wanneer geoogst werd

is allesbehalve overtuigend en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel en herkomst.

Over andere dagdagelijkse zaken bent u eveneens zeer onduidelijk. U stelt dat u daar geen vrienden had die naar school gingen (CGVS, p.9) en dat er geen kinderen van het dorp school liepen (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk. Vervolgens stelt u dat kinderen naar school kunnen in het nabijgelegen Mahmat Qala (CGVS, p.10). Of dit een lagere school of een school tot de twaalfde graad is, zegt u eerst niet te weten (CGVS, p.10). Op de vraag of de lange schoolvakantie samenvalt met de winter of de zomer, antwoordt u –zoals zo vaak– “hoe moet ik dat weten?” (CGVS, p.10). Er mag nochtans worden verondersteld dat iemand uit de regio, ook diegene die niet naar school gaat, weet dat de vakantie van drie maanden in de koude maanden is (zie informatie). Gevraagd of er elektriciteit in het dorp is, antwoordt u achtereenvolgens “neen”, “misschien is er wel elektriciteit, misschien ook niet” en “mensen hebben zonnepanelen” (CGVS, p.15). Uw inconsistente verklaringen verraden dat u het eigenlijk niet weet. U stelt verder dat Khanjar een klein dorp is (CGVS, p.10) maar lijkt weinig te weten over de inwoners. Zo kan u niet zeggen of sommige dorpingen wel eens naar Jalalabad, hoofdstad van uw provincie, gingen. Evenmin weet u of landbouwers van Khanjar er hun producten gingen verkopen (CGVS, p.16). U argumenteert dat de mensen elkaar wel begroeten maar dat er verder geen vragen worden gesteld (CGVS, p.16), wat niet kan overtuigen. Gevraagd of er ook dorpingen waren die voor de overheid werkten of een andere activiteit hadden dan de landbouw, zegt u dat u die mensen niet zag en niet kent (CGVS, p.20).

Dergelijke vragen die peilen naar de kennis en beleving van uw leefwereld, in casu uw beweerde dorp van herkomst, kunnen bezwaarlijk als onoverkomelijk worden beschouwd, zelfs al zou u bij uw vertrek uit Afghanistan slechts zestien jaar oud zijn geweest. Ook van een minderjarige kan immers verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn herkomst kan aantonen.

Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet van Hesarak afkomstig bent. U stelt dat er vervoer naar het districtscentrum en de bazar aldaar beschikbaar is en stelt dat dit vijftig of dertig afghani kost. U kan echter geen verklaring geven voor dit verschil in prijs (CGVS, p.22, 23). Voorts kent u geen enkele prijs van een product dat in de bazar te koop is (CGVS, p.23). U argumenteert dat u zelf nooit inkopen ging doen en dat het uw vader was die de boodschappen deed of door iemand anders liet doen (CGVS, p.22). Er kan nogmaals worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat uw dagelijkse activiteit zich zou hebben beperkt tot een potje cricket spelen. Voorts zegt u dat uw familie geen radiotoestel had (CGVS, p.14) en dat u dus ook geen Afghaanse radiostations kent (CGVS, p.23). Op de vraag waarom jullie geen radio hadden, antwoordt u dat dit niet verplicht was (CGVS, p.14), wat geen afdoende argumentatie lijkt. De informatie geeft aan dat radio de enige bron van informatie is voor veel Afghanen en dat negen op tien radio luistert. Verder heeft u verklaard dat u het dorp ongeveer een jaar geleden verlaten heeft, en dit enkele dagen na een incident waarbij net geen dertig strijders van de Taliban het leven lieten (CGVS, p.6). Echter, geconfronteerd met informatie over een eerder incident dat in april 2013 gebeurde, blijkt u niet op de hoogte van het feit dat er toen urenlang gevochten werd in Khanjar en dat toen vierentwintig Talibs en één oudere vrouw van het dorp het leven lieten (CGVS, p.8, 13). Ook dit toont aan dat u niet van Khanjar afkomstig bent. Dat u een jaar geleden in Khanjar was toen de plaats zou zijn gebombardeerd, maakt u overigens niet geloofwaardig. U verklaart niet te kunnen verduidelijken hoelang de aanval duurde omdat u sliep (CGVS, p.12). Of de bombardementen de hele nacht aanhielden, zegt u ook niet te weten (CGVS, p.12). Voorts weet u niet of het de Amerikanen waren die de Taliban bestookten (CGVS, p.13) en blijkt uw relaas in tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ, waar u nog beweerde dat het de lokale politie of arbaki waren die de Taliban doodden (gehoorverslag DVZ, 20 november 2015, punt 3.5). Dat het aanhalen van dit incident zoals u verklaart bewijst dat u van daar afkomstig bent (CGVS, p.13), wordt bij deze weerlegd.

Verder dient te worden gewezen op uw bijzonder beperkte geografische kennis van de regio en van het land waar u zou zijn opgegroeid. U verklaart dat u van het district Hesarak bent maar gevraagd naar omliggende districten van Hesarak noemt u slechts Sherzad (CGVS, p.15). Gevraagd naar andere districten van de provincie Nangarhar, antwoordt u dat u geen andere districten kent (CGVS, p.16). Geconfronteerd met de namen Kunar, Laghman en Paktia, blijkt u die nog nooit eerder te hebben gehoord (CGVS, p.16). Nochtans zijn dit provincies die aan Nangarhar grenzen (Kunar), zelfs een grens met Hesarak delen (Laghman) of in het geval van Paktia vlakbij liggen. Als het Commissariaat-generaal u verder vraagt of u nog andere Afghaanse provincies kent, blijkt dit ook al niet het geval (CGVS, p.18). Voorts blijkt u Surobi niet te kennen (CGVS, p.17), hoewel dit district (van Kabul) in het westen aan Hesarak grenst. Ook Qarghayi, behorend tot de provincie Laghman, is u niet bekend (CGVS, p.17), terwijl ook dit district een grens met Hesarak deelt. Verder heeft u mensen al horen praten over Tora Bora maar wanneer u gevraagd wordt wat er over verteld wordt weet u het niet (CGVS, p.17), hoewel deze heuvels en grotten een bekend schuiloord van de Taliban waren in het aan Hesarak grenzende district Pachir Aw Agam. Ook Spin Ghar, de bergketen waartoe Tora Bora behoort en die zich tot Hesarak uitstrekt (zie informatie), kent u blijkbaar niet (CGVS, p.17). Verder doet de naam Torkham

geen belletje rinkelen (CGVS, p.18), terwijl dit de zeer bekende grensovergang tussen Nangarhar en Pakistan is. Dat een inwoner van Nangarhar Torkham niet kent, valt moeilijk in te denken. Ook Kandahar (voormalig bolwerk van de Taliban in het zuiden van Afghanistan en tweede grootste stad van het land) en Mazar-i Sharif (de derde grootste stad van Afghanistan, in het noorden van het land) zeggen u helemaal niets (CGVS, p.18). Dergelijk gebrek aan geografische kennis bevestigt het frauduleuze karakter van uw beweerde herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Hesarak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 15 juni 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.21). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Khanjar in het district Hesarak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke

redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en "evenals van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffend de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u, die geen documenten neerlegt die uw identiteit of herkomst zouden kunnen staven, het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Afghanistan gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bijzonder vage verklaringen over het leven in het dorp waar u tot uw zestiende levensjaar zou hebben gewoond. Zo is het bijzonder ongeloofwaardig dat iemand zoals u, de enige zoon van een landbouwer, geen noemenswaardige activiteit zou hebben gehad. U verklaart dat u voornamelijk cricket speelde (CGVS, p.10). Gevraagd naar wat u verder in het dagelijks leven deed, antwoordt u dat u niets anders deed en gewoon de tijd passeerde (CGVS, p.17). Dit is allemaal weinig aannemelijk. Elders verklaart u dan weer dat u uw vader hielp bij het oogsten. Dat u de zoon van een landbouwer bent, blijkt evenwel ook weinig geloofwaardig. U weet bijvoorbeeld niet hoeveel jerib grond uw familie bezit. Wat meer is, u heeft blijkbaar nog nooit van deze in Afghanistan gebruikelijke oppervlaktemaat gehoord (CGVS, p.11). U verklaart verder dat uw vader graan oogstte maar weet niet in welk seizoen, laat staan in welke maand er werd geoogst (CGVS, p.11). Of er één of twee graanoogsten per jaar waren, is een eenvoudige vraag die u ook al niet kan beantwoorden (CGVS, p.12). U beweert dat uw vader wat maïs teelde maar daarover zegt u ook niets te weten (CGVS, p.11, 12). Mocht u werkelijk een boerenzoon zijn uit een ruraal dorp als Khanjar, dan zou u op dit soort vragen ongetwijfeld een duidelijker antwoord kunnen formuleren.

Verder blijkt u de Afghaanse kalender niet machtig. Nochtans is die kalender van groot belang in de landbouw. U heeft geen idee welk jaar het volgens de Afghaanse jaartelling is, kent slechts de eerste zes maanden van het kalenderjaar en voegt er zelf aan toe dat u die namen hier geleerd heeft (CGVS, p.9). Op de vraag of de mensen van Khanjar de Afghaanse kalender dan niet hanteren, antwoordt u dat u zoiets niet weet (CGVS, p.9). Dat u, een landbouwerszoon die zijn vader soms hielp bij het oogsten, haast geen enkele kennis heeft over de maanden, de seizoenen en de periodes wanneer geoogst werd is allesbehalve overtuigend en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel en herkomst.

Over andere dagdagelijkse zaken bent u eveneens zeer onduidelijk. U stelt dat u daar geen vrienden had die naar school gingen (CGVS, p.9) en dat er geen kinderen van het dorp school liepen (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk. Vervolgens stelt u dat kinderen naar school kunnen in het nabijgelegen Mahmat Qala (CGVS, p.10). Of dit een lagere school of een school tot de twaalfde graad is, zegt u eerst niet te weten (CGVS, p.10). Op de vraag of de lange schoolvakantie samenvalt met de winter of de zomer, antwoordt u –zoals zo vaak– “hoe moet ik dat weten?” (CGVS, p.10). Er mag nochtans worden verondersteld dat iemand uit de regio, ook diegene die niet naar school gaat, weet dat de vakantie van drie maanden in de koude maanden is (zie informatie). Gevraagd of er elektriciteit in het dorp is,

antwoordt u achtereenvolgens “neen”, “misschien is er wel elektriciteit, misschien ook niet” en “mensen hebben zonnepanelen” (CGVS, p.15). Uw inconsistente verklaringen verraden dat u het eigenlijk niet weet. U stelt verder dat Khanjar een klein dorp is (CGVS, p.10) maar lijkt weinig te weten over de inwoners. Zo kan u niet zeggen of sommige dorpingen wel eens naar Jalalabad, hoofdstad van uw provincie, gingen. Evenmin weet u of landbouwers van Khanjar er hun producten gingen verkopen (CGVS, p.16). U argumenteert dat de mensen elkaar wel begroeten maar dat er verder geen vragen worden gesteld (CGVS, p.16), wat niet kan overtuigen. Gevraagd of er ook dorpingen waren die voor de overheid werkten of een andere activiteit hadden dan de landbouw, zegt u dat u die mensen niet zag en niet kent (CGVS, p.20).

Dergelijke vragen die peilen naar de kennis en beleving van uw leefwereld, in casu uw beweerde dorp van herkomst, kunnen bezwaarlijk als onoverkomelijk worden beschouwd, zelfs al zou u bij uw vertrek uit Afghanistan slechts zestien jaar oud zijn geweest. Ook van een minderjarige kan immers verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn herkomst kan aantonen.

Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet van Hesarak afkomstig bent. U stelt dat er vervoer naar het districtscentrum en de bazar aldaar beschikbaar is en stelt dat dit vijftig of dertig afghani kost. U kan echter geen verklaring geven voor dit verschil in prijs (CGVS, p.22, 23). Voorts kent u geen enkele prijs van een product dat in de bazar te koop is (CGVS, p.23). U argumenteert dat u zelf nooit inkopen ging doen en dat het uw vader was die de boodschappen deed of door iemand anders liet doen (CGVS, p.22). Er kan nogmaals worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat uw dagelijkse activiteit zich zou hebben beperkt tot een potje cricket spelen. Voorts zegt u dat uw familie geen radiotoestel had (CGVS, p.14) en dat u dus ook geen Afghaanse radiostations kent (CGVS, p.23). Op de vraag waarom jullie geen radio hadden, antwoordt u dat dit niet verplicht was (CGVS, p.14), wat geen afdoende argumentatie lijkt. De informatie geeft aan dat radio de enige bron van informatie is voor veel Afghanen en dat negen op tien radio luistert. Verder heeft u verklaard dat u het dorp ongeveer een jaar geleden verlaten heeft, en dit enkele dagen na een incident waarbij net geen dertig strijders van de Taliban het leven lieten (CGVS, p.6). Echter, geconfronteerd met informatie over een eerder incident dat in april 2013 gebeurde, blijkt u niet op de hoogte van het feit dat er toen urenlang gevochten werd in Khanjar en dat toen vierentwintig Talibs en één oudere vrouw van het dorp het leven lieten (CGVS, p.8, 13). Ook dit toont aan dat u niet van Khanjar afkomstig bent. Dat u een jaar geleden in Khanjar was toen de plaats zou zijn gebombardeerd, maakt u overigens niet geloofwaardig. U verklaart niet te kunnen verduidelijken hoelang de aanval duurde omdat u sliep (CGVS, p.12). Of de bombardementen de hele nacht aanhielden, zegt u ook niet te weten (CGVS, p.12). Voorts weet u niet of het de Amerikanen waren die de Taliban bestookten (CGVS, p.13) en blijkt uw relaas in tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ, waar u nog beweerde dat het de lokale politie of arbaki waren die de Taliban doodden (gehoorverslag DVZ, 20 november 2015, punt 3.5). Dat het aanhalen van dit incident zoals u verklaart bewijst dat u van daar afkomstig bent (CGVS, p.13), wordt bij deze weerlegd.

Verder dient te worden gewezen op uw bijzonder beperkte geografische kennis van de regio en van het land waar u zou zijn opgegroeid. U verklaart dat u van het district Hesarak bent maar gevraagd naar omliggende districten van Hesarak noemt u slechts Sherzad (CGVS, p.15). Gevraagd naar andere districten van de provincie Nangarhar, antwoordt u dat u geen andere districten kent (CGVS, p.16). Geconfronteerd met de namen Kunar, Laghman en Paktia, blijkt u die nog nooit eerder te hebben gehoord (CGVS, p.16). Nochtans zijn dit provincies die aan Nangarhar grenzen (Kunar), zelfs een grens met Hesarak delen (Laghman) of in het geval van Paktia vlakbij liggen. Als het Commissariaat-generaal u verder vraagt of u nog andere Afghaanse provincies kent, blijkt dit ook al niet het geval (CGVS, p.18). Voorts blijkt u Surobi niet te kennen (CGVS, p.17), hoewel dit district (van Kabul) in het westen aan Hesarak grenst. Ook Qarghayi, behorend tot de provincie Laghman, is u niet bekend (CGVS, p.17), terwijl ook dit district een grens met Hesarak deelt. Verder heeft u mensen al horen praten over Tora Bora maar wanneer u gevraagd wordt wat er over verteld wordt weet u het niet (CGVS, p.17), hoewel deze heuvels en grotten een bekend schuiloord van de Taliban waren in het aan Hesarak grenzende district Pachir Aw Agam. Ook Spin Ghar, de bergketen waartoe Tora Bora behoort en die zich tot Hesarak uitstrekt (zie informatie), kent u blijkbaar niet (CGVS, p.17). Verder doet de naam Torkham geen belletje rinkelen (CGVS, p.18), terwijl dit de zeer bekende grensovergang tussen Nangarhar en Pakistan is. Dat een inwoner van Nangarhar Torkham niet kent, valt moeilijk in te denken. Ook Kandahar (voormalig bolwerk van de Taliban in het zuiden van Afghanistan en tweede grootste stad van het land) en Mazar-i Sharif (de derde grootste stad van Afghanistan, in het noorden van het land) zeggen u helemaal niets (CGVS, p.18). Dergelijk gebrek aan geografische kennis bevestigt het frauduleuze karakter van uw beweerde herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen

geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Hesarak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker herhaalt dat hij nooit naar school is geweest noch zijn vader geholpen heeft, analfabeet is en de hele dag cricket speelde met zijn vrienden waardoor hij niet in staat is om op precieze wijze talrijke vragen te beantwoorden. Ook stelt hij dat hij niet in staat is zichzelf in de tijd te kunnen plaatsen. Met het louter herhalen van zijn verklaringen doet hij echter geen afbreuk aan de talrijke en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom verzoeker niet aannemelijk kon maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift herhaalt dat hij analfabeet is en niet naar school is geweest, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Overigens moet hierbij worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor wel degelijk verklaarde dat hij zijn vader soms hielp bij het oogsten (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Evenmin kan een gebrek aan opvoeding en scholing een hinderpaal vormen om zichzelf in de tijd te situeren. Het argument dat verzoeker zich met niets anders bezighield dan met cricket spelen, kan niet overtuigen. Een dergelijk gegeven in de context van het door hem geschetste profiel van enige (boeren)zoon in een ruraal gebied is volstrekt ongeloofwaardig.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor heel dikwijls geantwoord heeft dat hij het antwoord niet kende en dat de dossierbehandelaar zeer verbaasd was. Ook citeert hij de opmerkingen van zijn raadsman bij het afsluiten van het gehoor waarbij deze wijst op psychologische problemen om vervolgens te citeren uit punt 9 van *“het handvest van het verhoor van het CGVS”*. Volgens verzoeker kwam het toe aan de verwerende partij om het gehoor aan te passen aan zijn leeftijd, zijn gebrek aan opvoeding en analfabetisme. Verzoeker is dan ook van mening dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn bijzondere situatie en niet op een medisch getuigschrift heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen. Verzoeker wijst erop dat het heel duidelijk is dat hij zich niet in de omstandigheden bevond om een dergelijk verhoor te ondergaan. Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat hij een attest van een neuroloog zal neerleggen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en in een aangepaste behandeling van zijn vraag tot bescherming heeft voorzien. Aan verzoeker werd ook een voogd toegewezen. Ook werd verzoeker op 15 juni 2016 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Het gehoor in kwestie werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar. Ook blijkt uit het gehoor dat de vragen eenvoudig waren en gegrepen uit de dagelijkse leefwereld van een boerenzoon in een ruraal dorp in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratieve dossier op voldoende wijze rekening gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheden eigen aan verzoeker. Op het einde van het gehoor op 15 juni 2016 verklaarde de raadsman van verzoeker in afwachting te zijn van *“een papier van een psy om de problemen te bevestigen”* (stuk 6, gehoorverslag, p. 25). Verzoeker legt dit stuk tot op heden niet voor. Derhalve kan hij de verwerende partij bezwaarlijk verwijten de komst van dit stuk niet te hebben afgewacht.

Uit het psychologisch verslag van 11 oktober 2016 dat verzoeker bij de aanvullende nota voegt die hij ter terechtzitting neerlegt zou volgens verzoeker blijken dat hij lijdt aan een zwaar psychisch trauma dat hem onbekwaam maakt om een verhoor te ondergaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker louter een verslag van een psycholoog neerlegt, doch geen attest van een neuroloog zoals aangekondigd. Dergelijk verslag is overigens geen zuiver medisch attest, gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werd opgesteld. Daarenboven stelt de Raad vast dat dit verslag louter gebaseerd is op twee gesprekken met verzoeker en dit op 14 en 29 september 2016. De in dit verslag gedane vaststellingen volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers psychische toestand hem ten tijde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 juni 2016 heeft verhinderd om verklaringen af te leggen.

Niettegenstaande dit psychologisch verslag melding maakt van een trauma dat verzoeker zou hebben, legt verzoeker geen enkel stavingsstuk neer waaruit blijkt dat hiertoe een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd. Het aangebrachte verslag vermeldt niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het stuk volstaat geenszins om aan te tonen dat het vastgestelde gebrek aan kennis omtrent elementen uit zijn leefwereld en regio van herkomst te wijten zijn aan zijn psychologische toestand. Verder merkt de Raad op dat een psycholoog, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekende partij zouden zijn ontstaan. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat noch verzoeker, noch de advocaat of de voogd die hem bijstond, enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor op het Commissariaat-generaal. Tevens blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

Overigens blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat verzoeker bij de vraag naar zijn problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht in staat is om een chronologisch relaas uit de doeken te doen van hetgeen hem en zijn familie zou zijn overkomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). Hieruit blijkt dan ook dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

Ook blijkt dat verzoeker de vragen tijdens het gehoor omtrent dit asielrelaas zonder probleem kon beantwoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 12, 13, 14). Uit het gehoor blijkt dat verzoeker wel degelijk de logica en inhoud van de vragen begrijpt en in staat is om een normaal en afdoende antwoord te formuleren waar het gaat over zijn asielrelaas, familieleden, zijn afkomst, de verblijfplaats van zijn ooms en de hulp aan zijn vader (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 4, 5).

Het is pas wanneer er vragen worden gesteld met betrekking tot zijn dorp, regio, leefwereld, dagelijkse bezigheden, Afghaanse kalender, seizoenen en oogsttijden, leefomstandigheden, vertrek uit Afghanistan en reisweg dat verzoeker nagenoeg geheel onwetend blijkt te zijn en zijn antwoord veelal niet meer blijkt te zijn dan *"ik weet het niet"* en *"hoe zou ik dat moeten weten"* (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6, 7, 9, 10, 11, 14, 16, 17, 18, 21, 24).

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker wel in staat blijkt om een chronologisch relaas te vertellen omtrent zijn problemen, maar vervolgens bijvoorbeeld niet met zekerheid kan aangeven of er al dan niet elektriciteit in zijn dorp is (stuk 6, gehoorverslag, p. 14).

Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest de vragen te begrijpen en dat zijn psychische gesteldheid hem zou verhinderd hebben een antwoord te formuleren op de vragen met betrekking tot zijn dorp, regio, leefwereld, dagelijkse bezigheden, Afghaanse kalender, seizoenen en oogsttijden, leefomstandigheden, vertrek uit Afghanistan en reisweg.

Het beeld dat van verzoeker wordt geschetst in voormeld psychologisch verslag, waaruit blijkt dat hij omwille van traumatische ervaringen algehele cognitieve problemen zou kennen, verward zou zijn en bijgevolg niet in staat zou geweest zijn om een gehoor te ondergaan, vindt dan ook geen weerslag in het gehoorverslag.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Khanjar in het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF